

Viața pe pilot automat

M-am întrebat adesea de unde fascinația oamenilor pentru ceasuri, mecanismele care dau cadența anilor și, în ultimă instanță, ne măsoară tinerețile și bătrânețea.

Oricât de mult ne-ar tulbura trecerea timpului, secundele par mai line când le știm ieșite din roțițele meșteșugite de artizani din tată-n fiu, într-un sătuc elvețian care nu știe de secole decât de șvaițer, roți de eșapament și mecanisme tourbillon. Succesiunea anilor e parcă mai dulce când o privim pe un cadran emailat manual, decorat cu diamante și rubine, și părem să înțelegem mai ușor valoarea lui „Trăiește clipa!” când știm cât costă clipele, la propriu.

În ultimii ani s-au tot scris cărți despre puterea prezentului și despre cum ar trebui să înlocuim multi-tasking-ul sălbatic pe care-l practicăm cu toții cu un mult mai sănătos și productiv „rând pe rând”. Să acordăm toată atenția lucrului pe care-l facem acum și aici, fără ca în același timp să verificăm pagina de Facebook, să dăm două sms-uri, să scriem un to-do-list, să răspundem la un apel sau să ne proiectăm mental programul următoarelor două ore.

După ani în care ne-am străduit să bifăm cât mai multe lucruri deodată, este, însă, înfinit mai greu să ne (re)obișnuim să facem fiecare lucru la timpul lui, fără grabă. Sau, cum glumesc uneori, e mai puțin plauzibil să-ți răsune în urechi „We Have All the Time in the World” al lui Louis Armstrong, când în jur auzi doar „Nu mai e timp” de la Holograf.

Pledoaria mea preferată pentru trăitul în prezent nu e o carte sau un ceas, nici o melodie, ci o metaforă arhitecturală aparținând lui Friedensreich Hundertwasser. În

fața celebrei clădiri vieneză care îi poartă numele, trotuarul este denivelat și trebuie să pășești cu grijă ca să nu te trezești că admiri orașul de la nivelul asfaltului.

Nu e doar o formă de excentricitate, ci o alarmă de trezire voit gândită de excentricul arhitect: când te împiedici de un dâmb de asfalt, te decuplezi de la „pilotul automat” legat de ceasul de la mână. Pui pe „pauză” gândurile, grijile, și tot ceea ce îți populează lumea interioară, observând din nou realitatea și concretul. Îți aduci aminte că locuiești în prezent, nu în planurile tale de viitor.

Ca să reînveți să trăiești clipa, ai câteodată nevoie să te împiedici.... ■